

Cjistlo 43.
22. oktobra.

Pomhaj Bóh!

Létnik 15.
1905.

Sy-li spěwał,
Pilnje džělał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj móeny
Lubosć ma;
Bóh pak swérny
Přez spař měrny
Čerstwość da.

Njech ty spěwaš,
Swérnje džělaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođn ty.

Z njebjes mana
Njech či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pôda,
Wokrew će!

F.

—

Serbiske njjedželske kopjeno.

Wudawa ho kózdu slobotu w Smolerjez knihicíjchejerni w Budyschinje a je tam sa schtvrťletnu pschedplatu 40 np. dostacj.

18. njjedžela po swjatej Trojizy. Mat. 22, 34—46.

To žu ſrudni ludžo, kotsiž najwažniſche praschenja jeno k temu nacziskujo, ſo býchu ſ tym do ſpytowanja wodžili. S tajkimi ludžimi mějeshce Jezuš czinicž. Farisezy, Sadduceezy, pißmatwuczeni, měchnizy, Herodaschowi ſlužobnizy — jedyn po druhim woni psched njeho pschi-khadžeju, niz wuknjenja dla, ale ſo býchu ſo ſ nim wurečzowali a jeho w rěči popadnyli.

Wobdžiwajmy pschi tym Sbóžnikowu ſczerpliwoſć! Runjež woni jich wotpohlad pschewidža, ſo woni tola podwola, na ſle-měnjoze praschenja dobre wotmolwjenja dawacž, ſ kotrejchž móža tajzy wuknycž, kotsiž woprawdze wuknycž chzedža. Tež pißmatwuczenemu w naschim ſczenju, kotrejž jeho ſpytujzy praschen ſa najwjetschej kaſnju w ſakonju na njeho ſtaja, ſo tajka wotmłowa dosta, a my derje na tym czinimy, hdvž ſebi ju prawje k wutrobje bjerjemy. Pschetož nam wschitkim je wjedzicž nuſne, ſchto je to do kaſnje, kotrež wſhem druhim do předy dže a wot kotrejž wſhem druhe wotwiſuju, doſelž psches to jaſniſche pōſnacze ſwojich pschiſluſchnoſćow dozpiwamy a ſo nam nad puczemi, po kotrejchž mamy khodžicž, jaſna ſwětlina roſſchérja.

Duž dha chzemy ſebi dženža Jezušowe wotmolwjenje w naschim ſczenju roſpomnicž a ſo roſwucziež dacž wo najwjetschej kaſni.

Pißmatwuczeny ſo prascha: Mischtrje, kota je ta najwjetsche kaſen w ſakonju? Jezuš jemu wotmolwi: „Ty dyrbisich Boha, ſwojego Knjesa, lubowacž ſ zyłej ſwojej

wutrobu, ſ zyłej ſwojej duschu a ſ zyłej ſwojej myſlu; to je prěnja a najwjetscha kaſen. Ta druga pak je tej runa: Ty dyrbisich ſwojego bližscheho lubowacž jako ſam ſo. Na tymaj dwemaj kaſnjomaj wižy zyły ſakon a profetojo.“

To je potajkim dwojofkaſen, kotrež Jezuš wſhem druhim do předka ſtaja a jako ſaklad dawa: Boha zyłe lubowacž a bližscheho jako ſam ſo. A tónle dwójniſki ſakon ſpōſnawanyj jako najwjetschi, hdvž

1. wopomijamy, kaf hľuboki je a kaf daloko do ſaha. Pschetož woni nježada wot naš jeno czinjenje, ale ſmyſlenje; niz tón abo tamnyj enotliwy dobrý ſtuk ſo nam tu pschedpiſhuje, ale neschto, ſchtož ma wſchē naſche ſtuki wožiwejcz, kaž duscha wſchitke ſtawý a ſmyſla wožiwej.

Lubosć, kotrež Bohu dolžimy, chze ſnutſkomnoſć dospołnje pschewiacž. S zyłej ſwojej wutrobu, ſ zyłej ſwojej duschu, ſ zyłej ſwojej myſlu dyrbisich Boha lubowacž. Potajkim trón w tebi ma lubosć Boža wobſydnycž a tebie tak wobknježicž, ſo we wutrobje ſa druheho knjezera nihdže žaneje měſtnoſće njeje. Boha jeno ſdželenej wutrobu lubowacž, rěka lubosć ſ njemu ſaprěwacž. Da ſym tón Knjes, twoj Boh, ty njedyrbisich žaných druhich Bohow měcz pschi mni! Tale kaſen nječerpi niz jeno žaných pschibójskich templow, wot čłomskich rukow ſcjinjenych, psched njej dyrbja tež te wołtarje padacž, na kotrejchž ſo w potajnym woprowa. Šswětolubosć a ſamolubosć je pschibójſtwo; wěrna Boža ſlužba w tym wobſteji, ſo ſo lubowaza duscha zyłe Bohu podda.

Duž pruhuj ſo, luby čítarjo, hacž ty tež w tajkej połnej lubosći ſ Bohu ſtejisch. Jeli twoja wutroba na

kniežomnych węzach wiża, slym pochilenjam město dawa, so wot hréšnych žadostów wobkiuje, dha to njerěka Boha lubowac̄ s zyłej swojej wutrobu; pschetoż schtoż woprawdze lubujesz, s tym so wutroba wupjelnja a nima sa druhe žaneho ruma wysche. Deli móže twoja duscha po zyłych dnjach a tydženie dolho živa bycz bjes pomyšlenja na Boha, dha to njerěka Boha lubowac̄ s zyłej swojej duschu; pschetoż kohoż masz lubo, na teho husto a pschetoż spominasz. Deli do twoich smyžłów jeno druhdy jenotliwa świetla pruha wot horka sastupa namaka, herwak pak je w nich mrokota a nōz, dha to njerěka Boha lubowac̄ s zyłej swojej myſlu; pschetoż tajki džen̄ njemóžesch žłonečny mjenowac̄, na kotrymž drje žłonzo s khwilemi mrózcele pschelamuje, ale so rueże sażo shubi. Wopomn̄, trójzy rěla: s zyłej! Zyła wutroba, zyła duscha, zyła myſl so žada w najwjetšej kaſni. Bóh, wot kotrehoż wschitko mam̄, chze, so bychmy jeho se wschem lubowali, schtoż ſmy a mam̄. Wón jako nasch njebjeski Wóczez chze wschē swoje džeczi na swojej wutrobje mècz a wot nich zyłe a połnje lubowaný bycz. Teho dla je nam wón swoju kaſen̄ luboscze dał jako tu přenju a najwetschu, kotaż chze so hľuboko hac̄ do dna nascheje snutskomnoſcze sacziszczeč a wscho, schtoż je w nashej wutrobje, duschi a myſli, s nim w lubosczi swjasacz.

Japoschtoł Pawoł mjenuje luboscž dopjelnjenje ſalonja a wucži: schtoż druhego lubuje, tón je ſalon dopjelnik; pschetoż kózda druga kaſen̄ je w tymle ſłowie wopſchijata: ty dyrbiſch swojego bližscheho lubowac̄ jako ſam̄ so. Potajkim wopſchija kaſen̄ luboscze wschitke pschitkuschnoſcze, kotrež mam̄ napscheczo swojim ſobuczlowjekam dopjelnic̄. Chze-li něchtó wjedzec̄, pak ma so we wschēch padach napscheczo nim sadzerzec̄, trjeba ſebi jeno prajic̄: ja chzu jich lubowac̄ jako ſam̄ so. Něchtó nochze ſebi ſamemu bołoscz czinic̄: duž nječin̄ tež žanemu druhemu bołoscz! Něchtó nochze swoju ſam̄nu ſchfodu: duž nječin̄ žanemu druhemu ſchfodu! A schtoż chzesch, so bych u tebi ludžo czinili, to czin̄ ty jim tež; ty chzesch, so bych u či pomhalí: pomhaj jim! chzesch, so bych u či wodali: wodaj jim! chzesch, so bych u čepliwoſc̄ měli s twojimi wožebitoſc̄emi: ſniebz ty jich ſlaboscze! a kaž ſebi ty pschejesz, so bych u ludžo tebi twoje ſkutki a ſłowa pschetoż k lepschemu wuloželi, tak ſwucžuj so, tež s teho, schtoż druh ręčza a czinja, bóle to dobre dyžli to ſle wusběhowac̄.

A to či czežko njepadnje, masch-li jich woprawdze lubo; pschetoż luboscž ma wótre woło ſa dobre poczinki a mile ſa jich smyſki. Tak je luboscž dopjelnjenje ſalonja. Chzesch teho dla kaſnje džerzec̄, dha džerž so pschede wschem najwetscheje kaſnje, kralowskeho ſalonja luboscze; temu ſu wschē druhe kaſnje poddane a bjeru s njego swoju móz. Duž je to hľuboka a daloko dožahaza kaſen̄, kotaž nam tón ſenjes jako přenju a najwetschu pschedſtaja. S njej je wjèle wot naš žadane. Teho dla wopomn̄ym

2., so mam̄ ſa nawuknjenje a ſwucžowanje najwetscheje kaſnje tež najwetscheho wucžnego mischtra. Bóh ſam̄ je ju hižom w starym ſalonju dał a Jeſuš Chrystus je ju wobtwierdzil a wobnowił; wón je tužam̄ ſe ſalonja a profetow jako jadro wschēch bōjskich pschitkaſnijow wusběhnył a je so nam ſe swojim žiwjenjom, ſkutkowanjom a czepjenjom ſam̄ jako pschedſnam̄ w dokonanej lubosczi k Bohu a k bližschemu pschedſtajil.

To je tón, kotryž w druhim dželu nasheho ſczenja tež praschen ſtaja, na kotaž pak jemu jeho ſpytowarjo wot-

mołwic̄ njemóža: „Schto so wam ſda wo Chrystuſu? Czeji ſyn wón je?” a dawa jím ſe ſwojim praschenjom ſpōsnac̄, so je tu wjazy dyžli Davitowý ſyn. To je ſyn Boži, czélo ſczenien̄ ſ luboscze k hréšchnemu czlowiectwu a wot ſmilneje luboscze Wótza pôzlaný, kotryž so ſwojeje bōjskeje podoby wuprōſdni a ſam̄ ponizowasche a bu khudy naſche dla, so bychmy psches jeho khudobu bohaczi byli, a je ſ luboscze ſa naš do ſmiercze ſchol. Wón je naſch wucžbny mischtr pschi naukuſnjenju a ſwucžowanju přenjeje a najwjetſcheje kaſnje. W jeho ſchuli wuknjenym wutrobne roſkacze a ſrudobu nad tym, ſo ſmy ſo tak husto a wjèle pschecziwo jeho wyskoſej kaſni pschehrēſchili a hanibujemy ſo teho. W njej njerěka wjazy: ty dyrbiſch lubowac̄! ale tu rěla: Lubuj my jeho, dokež je wón naš předv lubowaſ! Dow nětko žane muſowanje njeje, ale kaſen̄ luboscze ſczeni ſo ſnutskomne czérjenje a my dobywamy ſmužiloscž a móz k jeje dopjelnjenju. Tón ſenjes ſam nam ſe ſwojim pschitkadem do předv dže; jeho kralowskii ſalon wobſteji w jenickim ſłowcze: luboscž! Duž muſimy wot njeho, ſlēdujmy ſa nim a wsmimy jeho bōjsku kaſen̄ luboscze do ſwojeje wutroby, ſo by wona naſchu wutrobu, duschu a myſli roſkowecziła a muſkowecziła. Potom budžem̄ ſ połnej lubosczu Bohu a ſwojemu bližschemu ſlužic̄ móz a pschi tym

3. naſhonimy, pak je kaſen̄ luboscze tež teho dla přenja a najwetscha mjeſe wschemi, dokež je wona naſbóžniſcha kaſen̄.

Sswarjenza a hida, o ſak tej czlowisku wutrobu njeſbožownu czinit! Schtož ſwoje dny ſ wadženjom a ſ hadriju wupjelnjuje, ſurowi pschecziwo ſwojemu ſam̄nemu žiwjenju. Do hele ſo tajki dom pschewobroc̄a, hdžez mjes wobydlerjemi njepſcheczelſtwo knježi a jedyn ſ druhim wójnu wjedze, hdž by to tež jeno ſ kuſazym ſłowami bylo. Pak njeſbožownje pak ſu tež tam živi, hdžez drje ſebi nicžeho ſleho nječin̄, ale tež nicžeho dobreho; hdžez ſu wutroby ſymne kaž lód a bjesdzaſklime jedyn porno druhemu ſwoje ſam̄ne pueže khodži. Pak je tole jeno móžno? pak móže ſo to tydženie, haj ſéta dołho wudžerzec̄? To je ſaprečze najnadobniſchich potrjebow wutroby a najprěnscheje pschitkuschnoſcze, je ſabycze naſbóžniſcheho kſcheczijanſkeho powołania, pschetož „w mérje je naš Bóh powołal.“ Hlej nětko, pomozniza tuteho mérneho powołania chze luboscž bycz: wona chze ſle duchi roſkoru ſ wutroby a domu wuhnaſ ſa w duschach ſwojemu wořjewazemu ſwetku ſwecziec̄ dac̄. O wotewrče jej ſwoje wutroby a njeſwobarajcze jej, hdž ſo wona wo durje klapa! Njepſchidajcze, ſo ſo plomjo ſwetneje a czelneje luboscze w duschi hori, psches czoz ſo najnadobniſche móz ſežeru a nicžo ſbytkne njewostawa ſa czistu luboscž k Bohu a k bližschemu. Džerzec̄ je twjerdze, te ſbózne hodžiny, w kotrychž wjſaczuwacze, ſo je luboscž žiwjenje, ſo dobre ſwědomnie ſ Bohom, dowéra k naſchim ſwójbym, wjeſele w powołaniu a troscht w horju ruku w ruzy ſ dopjelnjenjom najwetscheje mjes kaſnjeni du.

A wopomn̄cze, ſubi czitarjo, pak tale najwetscha kaſen̄ do wſcheje węčnoſcze płaczi a žohnowanje dawa. Pschetož „luboscž nihdý njewupadnje.“ S poſladom na tule jejnu węčnu płacziwoſc̄ mjenuje teho dla japoschtoł Pawoł luboscž niž jeno dopjelnjenje ſalonja, wón ju tež wysche wěry a nadzije poſběhuje, hdž praji: „Nětk pak wostanie wěra, nadzija, luboscž, tele tſi; ale luboscž je najwetscha mjes nimi.“ (1. Kor. 13, 13.)

Lubosć k Bohu.

Šloß: Czíni, řeňeže, so mnú tak, laž džesč —.

Ta s zyłej duschu, wutrobu
Cze lubuju, o Božo!
Hdyž tebje mam, dha njerodžu
Wo žwětne czažne sbožo;
Ty by mi kublo najwyschische
A žorlo wscheje radošcze,
Na tebje stajnje myžlu.

Ty bě mój Bóh wot młodoscze
We wjeshelu a horju;
Móz twoja mój czołm wodžesche
Po žohnowanja morju;
Mój wodnych hnadnje sdžeržał by,
Ty běsche pschi mni we nufy,
Mi pomož s njebja pofka.

Ty by mój Bóh tež někole,
Mój twjerdy hród a skała.
Kíž kryje mje a žohnuje,
Mi troscht a potoj dawa;
Mje wodnjo žycijsch, napowasch
A w nozy czijsche spacž mi dasch,
Wsmi sa to džak a khwalbu!

Ty by mój Bóh tež sa tón czaſ,
Kíž chzech mi hischče dodač,
A moje hréchi pschezo saſ
Chze twoja hnada wodacž;
Ach, daj po žwojej milosczi,
Hdyž junu dženj ſo naſhili —
So czeſcz czi w njebju spewam.

Ty by mój Bóh tež we kſchizu,
Schtó bracž mi tón troscht móže?
Njech wjedžesche mje čerč černjoſtu,
Mi kęſeja tola róže.
Wſchak ja tu ſbóžnu wěſtoscž mam,
So s horja póndu k njebjeſam,
Hdžez měra palmy wěja.

Ty by mój Bóh; njech ſe ſmijercžu
Sso wschitko mi tu ſhubi,
Ta wěm, ſo krónu doſtanu,
Kíž Khryſta hnada lubi;
Schtó ſmijercž a row mje traſhicž chze?
Ja živjenje mam hotowe
Psches twoju miloscž, Božo!

Duž mój Bóh by a woſtanjesch,
Ja nowju žwój žlub starý;
Ty s wutroby mi njepſchiidžesč,
Hacž ſtaja ſo mi marý;
So by mój Bóh a ja žym twój
A do wěčnoſcze žwojej žmój,
Te moja ſbóžna wera!

K. A. Fiedler.

Dóńt njepraweho pschiſaharja.

Njedawno žym wo mužu čital, kotryž běsche ſo 20 lét dolho
s čežkim hréchom na žwojim žwědomnju noſky, zyłe potajnym,
ale bōle čžwilowazym, džzli jětſenje w koſczach. Teho žwojibni

nježo wo tym hréchu njewjedžichu; ale ſo wjele wo njeho čžeknjachu,
pschedož husto wón w nozy stanhywſchi a po jſtroje woſolo hanjejo
cježko ſtonasche a pschi blidowej modlitwje jeho džecži ſo jemu
w rukomaj a na hubomaj ſtorhowasche a jeho bjeswožo běſche
stajnje ſblědnjene. Dwójz ſa lěto, hdyž jeho žona a dorosćenje
džecži k Božemu blidu khodžachu, ſo wón jako khory polehnywſchi
po někotrych dnjach halle ſaſo ſ lehwa ſtawasche, a hdyž duchowny
na kónzu Božeye ſklužbý požohnowanje wudželejo k tym žlowam
dónđze: „Tón řeňe poſběhn žwoje woblicžo na tebje a daj tebi
žwój mér!“ potom jeho kaž ſymniza pschedſchaſowasche.

Tón njeſbožowny čłowjek ſa požlednje lěta často na wjersch ſkaloby hanjeſche a do dolin ſele proſeže hladajſche; druhí ras ſo
psches ſtudnjoſe wobloženje načahowajo ſ borbotañjom do hlu-
biny poſladowasche a potom ſ hróſbu pschedewat̄ ſo ſaſo wróči. Sedyn dženj jeho w ležu jeho duchowny naděndže, hdyž mějſche
wbohi pod ſichtomami ſo woſolo wlečzo wocži proſtej k ſemi
ſloženej. Na praſchenje: „Luby pschedczelo, ſcže dha ſhoto ſhubil?“
wón napschiſnje wotmolwi: Ta pytam, — pytam ſapocžat̄ podawka,
kotryž je mi moja njeboh macž powjedała, ale ja pschedzo jeno
kónz namakam, tón pak rěka: „Boha ſhubil — wschitko ſhubil!“

— Duchowny pschedczelnje džesche: „Poſluchajſe na mnje; ja chzu
Waſ ſa žwiate žlowo Božeho pižma dopomiež, wot kotrehož
ſapocžat̄ a kónz wěm; wono takle rěka: Hdyž budžecze mje
ſ zyłej žwoje wutrobu pytač, dha chzu ſo ja wam dacž namakacž
praji tón řeňe.“ — Na to ſo tón muž rucže woſwobrocžiwschi
žwoje wocži ſ wobemaj rukomaj pschedkym a ſ khwatkom do leža
nutſ běſeſche ſ thymi žlowami: „Ach, řeňe duchowny, ſtrachna
wěz je, ſapadnycž do rukow žiweho Boha!“ Duchowny želniwje
ſa nim hladajo pschi ſebi pomhyſli: Tónle njeſbožowny je bliſko,
žwój roſom ſhubicž, a ja ſo boju, ſo čeriv w nim žerje, kotryž
njeumrěje.

Po někotrych nježelsach ſo ta powjescž roſſcherjeſche, ſo je
ſo tón thſchniwy muž na khorołožo lehnył, a ſo ſatrachna khoroſež
ſo na jeho čeſle poſkuſuje, taſama, na kotrež je něhdž kral Herodach
(Jap. ſl. 12, 23) žalostnje wumrjeł. Khory, kotrehož njemóžesche žane
wotměnjenje čeſlnych ſchatow, žane kupanje, žane žalby, žane lekarſtvo
ſ jeho čzwile wuſwobodžicž, ſtonasche, ſkiwlesche, wujesche
pschedeměnjejo, a hdyž ſo jeho žona jeho praschesche: „Móžu čzi
žnano ſ něčim pomhacž?“ wón wotmolwi: „Mój hréch je wjetſchi,
džzli by mi moħł wodath bycz!“ — Taſo ras žwoju najmlodſchu
džowęſicžku k ložej dowjedžiwschi jej to troschtne žlowo ſpewacž
daſche: „Krej Jeſom Khryſta, ſsyna Božeho, wužiſeži naſ wot
wschitkeho hrécha!“ wón wotſje ſawola: „Woſwiedže to džecžo
precž, ſo to njeſkliſchu. Ach, ſa mnje je jene druhe žlowo. Tam
hdyž ſteji, žym čorný ſwjask do biblie połožil (Hebr. 10, 29).
Njech to moje džecži čitaju, hdyž žym morwy, hdyž žym k heli
dočzahnył!“ —

Teho duchowny, kotryž wſchědnie k njemu poſladowasche,
wjazy njeodozpe, hacž žona a džecžo. Wón na Bože woſkaſanje
ſpomni, duž čerčpajz ſaſ wot ſpinka do hromady ſcžehnjeny jedyn
porſt na žwoje wutrobu naſtajiwſchi džesche: „Tón je a piye ſebi
žam tón ſud!“ — Wón chžyſche pschedichodnu nježelu psched wo-
ſhadu a ſ njej ſa njeho dobroproſchenje wo ſbóžne ſkonečnenje čzinicž;
na to tamny ſapadže: „To mi njepomha! Džewjecž žlowow ſteja
jako murja mjeſe mnú a Bohom!“ — „Džewjecž žlowow?“
praschachu ſo pódla ſtejazy, „ſchtó dýrbi to rěkacž?“

Schýtri nježele dolho ſo khory tak běžesche. Poſa žužodow
rěkaſche, ſo ſo kóždu hodžinu jeho kónz wocžakuje. Ale hdyž ſo
ras w mrějazym žiwjenſke plomjeschko muhaſnjene bycz ſdasche, bu
wot ſtyska a ſadwělowanja ſaſo ſbudžene.

Skončnje jedyn wječor poſdže, ſo hischče junfróz ſhra-
baſchi da njeſbožowny duchowneho ſawolacž, žonje, džecžom a

čeledži do jistwych fastupicž a rččesche s požlednim napinanjom hwojeho hloha: „Hladajče ſem na moju žalostnu podobu, po hluhajče na moje ſtonanie, ſedžbuječe na moju ſmijertnu ſtýsknoscež; tudy leži a bědži ſo a mréje čloujek, kif je wopacžne pſchižahal! Knies duchowny, ta murja ſ džewjecz ſkalobných ſruchow mjeſe mnú a Bohom, wona na mojej duſchi leži, wona moju wutrobu ſama. Pſchimajče, twjerdže pſchimicze! Pſchetorhúče zyle — zyle!“ S tymle wołanjom ſo do hromadu ſwjese, a hdyž tam pohladnych, bě won morwy.

Duchowny dolho mjelečo pſched čelom ſtejſeſhe. Potom ſo k hwojbe wobročiwschi džesche: „Ja chzu wam tele džewjecz ſlowow mjenowacž, pod ſotřimiz je wutroba tehole muža ſo ſlamala. To ſu te pſchižahanske ſlowa: „Kaž wěrnje mi Boh pohaj pſches Žesom Chrýſta. Hamjen! — Sso w hromadze poſlačnywſchi wuspěwajmy „Chrýſche, jehno Bože a ſwjath, Wótče naſch!“

U.

Kaſkij wuſhyw, tajke žne.

Wužitne powjedańčko ſa młodych a starych.

(Pofraczowanje.)

Wonezy běchu rjana wjeſ. Burjo, ſahrodnizh a khežkarjo ſedžachu wſchitzh, kaž ſo tak rječnje, w czoþlym pjerju; ničto njebě khudu, a ſoždu mjeſeſhe khléba doſcz jescz; pſchetož woni dželachu hwoje role. Několry mjes nimi by ſo hiſchče lepje mēcž mohl, hdy budžiſche tak husto do korečnyj njehodžil a tam hwoj čaſh a hwoje pjeniesy njewostajil pſchi palenzu a khartach. Korcžmarí nikoho dom njehonjeſhe, hdyž tež bě džefacž dawno wotbiło. Žeho čaſnik wječor njenatkwatowasche, abo tež zyle ſaſta, hdyž korečmač potom, jón naczahujo a ſtorſojo, na džecži a čelegž hwarjeſhe, ſo paſ ſu jón ſkepžali.

Mjes tuthmi wſchědnymi proſdñikami bě tež Žurij woſladacž. Žeho wſchědne dželo bě, do korečnyj khodžicž a hwoje paſaze hwođomnie ſ palenzom ſaliwacž; dokelž mjeſeſhe tola kuſk mera a poſoja pſched nim, tak dolho hacž bě pjaný. So dyrbjeſhe jeho hospodařtvo pſchi thym zyle ſeńč, won njevopomni, a hdy by tež na to pomylſil, dha wſchak tola njebý wo to rodžil; pſchetož jemu njebě ničo wjazy ſubo. Macž drje hospodařtvo domach wjedžeſhe, tak derje hacž ſamoh, ale ničo tola do prědka njechacše, wjele wjazy na wſchěch ſtronach klapasche. Čelegž ſo pſchiwucži k lenjoſci, a po čaſu tež k njeſwěrnoſci, dokelž njebě hospodařtwe woko pědla. Nětk hafle ſo macž dohlađa, ale bohužel! jara poſdže ſo dohlađa, ſo ſ jeje Žurka ničo njebudže, hacž napoſledk proscheć, a ſo wot jich zyleje rjaneje žiwnoſcze, kofraž bě jena wot najlepſich w ſonezech, ničo wjazy wſchě wostacž njebudže, hacž jenož jejne mjeno; jeli ſo ſo Žurij njepolepſchuje a ſo hwojeho woſilstwa a hwojeje njerodnoſcze njewostaji. W tutej bojoſci chyſche jeho nětko wot teho wróčicž, na čož bě jeho předy nadpjerala, ale ji ſo njeporadži: won ju wjazy njepoſlučasche. Tak ſo ji ſendže, kaž bě jej njebo nan wěſchcžil. Won jeho napominasche, wona jeho ſe ſyſhami proſchesche, ſo by ſo woſilstwa wostajil, ſo wo hwoju žiwnoſcž ſtaral a hospodaril, dokelž hewař wot hwojich rjanych polow a hwojeho ſkotu ničo njewobkhowa. Ale to bě kaž ſymna woda, to ſo jeho njejimasche, a won bě a wosta kaž předy. Po thym wona jeho hwarjeſhe a jemu hrožesche; ale ſ tým jemu pſchiňdze kaž ſ ſudželu do wohnja: won ſo roſhorí a dawasche hwojej macžeri wſchelake hróſne wudma, wuſtorka ju ſe jſtwh a wot tam won na ſmjecze.

Macž ružy lamasche a žalosčesche, ale wono bě poſdže! Jeje ſkyt bě ſeſhadžal a njeſeſhe hwoje plody k jeje njebožu; wona

njemóžesche nad hwojim ſynom wjazh dobyč ſi ſlowami, an ſ pułami; wona widžesche, ſo je wſcho podarmo; pſchi thym tež pōſna, ſo je ſama a jenicžy wona ſama byla, kif je ſebi hwojeho předy ſubeho ſyntka takle naſjedowała, jeho ſarečzowajo, a jeho ſloſcze ſawodžewajo. Won a ſebi nětk do horske ſlakasche ſedžo w hwojim ſucžiku, a won, jeje ſhubjeny ſyn, ſo jej ſmějeſhe a čerjeſhe hwoje njekanſtvo dale, ſo njeſtarajo wo hwoje hospodařtvo. Tak ſo ſta, ſo won hwoje dawki njemóžesche ſaplacžicž, a bu jemu jene ſkocžo po druhim ſ hródze wſate a pſchedote, kotrež pſchi thym hubjenym woſladanju tež jara dufchne njebě, a bu teho dla cžim tuniſho pſchedate. Dokelž won ſam k picžu a k hracžu tež pjeniesy trjebasche, a dokelž ſ bróžnje ani ſ lubje ničo wjazh bracž njemóžesche, dha požčowasche na pola a luki. Po tajkim ſydasche nětko daň ſ nim wſchědne ſobu ſa blidom, jědžiſhe ſ nim ſe ſchle a požrje wjazh hacž won ſam. S nim hladajz̄y dele džesche.

Běſche naſhmu a jenu njedželu pſched wječorom. Žurij džesche do ſuſodneje wſhy na piwo, a ſ nim ſobu Žeſteſež Jan, Krawez Handrij a druh ſa bě ſo jich tam wjele naſhlo. Won ſam ſi jachu, mějachu hwoje nablaſne rěče a žorth. Bože njewjedro paſ pſchicže, a blyſtasche a hrimasche ſo tak, ſo někotrym wot nich ſe ſtrachom ſubu ſchějerczachu. Tón a tamy picž pſchesta a ſlowečka wjazh njepiſh; druh ſwojej ružy ſtýknýwſchi ſpody blida džeržachu, a žadyn žort žanemu wjazh na jashk njepſchiňdze. Na jene dobo paſ wostachu wſchitzh proſeži a běchu kaž pobělene ſežený ſady nich, pſchetož tak ſo ſabłyſka, ſo ſo ſvasche, jako by zyle twarjenje we wohnju ſtało. Bóry ſa to ſo ſahrima, ſo ſo ſyla ſtva hmujeſhe; wokna ſchějerczachu a wſchitzh na lawkach ſo ſedžo khablachu. Taſko paſ po tajkim ſahrimanju wonkach wſcho ſměrom wosta, ſawola Žurij nutſlach ſa blidom: „Míſchtrje, mi hiſchče poč khanu na te ſtróžele!“

Ale pil won wot teho palenza ničo njeje: pſchetož jako jemu jón korcžmač pſchinjeſhe, naſta wonkach wołanje: „We Wonezech ſo paſi! Bože njewjedro je tam dyriło!“ — Žurij tole ſaſlyſchawſchi bě na měſče ſtróſby, poſtaný a běžesche ſtoku domoj. Na wuſleſanje hwojeje draſty a na ſpanje we hwojim domje won dženža myſlícž njetrjebasche; pſchetož tón ſtejſhe we wohnju, a předy hacž won dom pſchiňdze, bě jeho domſke, bróžen, hródze a wſchitko, ſchtož b we nich, na popjeſ ſpalene. Žurij ſo k tým roſpadanym a dymjatym twarjenjam pſchiblíži, pſches ſhromadžený lud ſo cžiſh-česche a hlađasche; won džesche na druhu ſtronu ſo roſhlađujo, jako by něchtio pytał, a dokelž njenamaka, ſa cžimž bě hlađa, džesche won k ludej: ale moja macž tu njeje! — „Twoju macž je Bože njewjedro ſabilo! Won ſu ju k twojej ſotſje donjeſli.“

Duž ſta ſo ſaſo hrimath hlyb k njemu, kaž pſched malej khwili ſ mróčzelow; ale nětk niž ſ mróčzelow, ale ſ jeho wutroby. Tón džesche k njemu: to je twój ſluk, Žurjo, to ſy tý cžinil — macž ſy moril — nana ſy ſkonzowal — a hwoju ſubu Hańžu ſy do rowa pſchinjeſli! — to wſchitko ſy ſe hwojej njeprawej pſchi-žahu dokonjal! — A won ſebra ſo a běžesche přjecž kaž wrótny. Žeho pſchecželſtvo natwari jemu ſaſo, won paſ wobſtajne píjeſche a pýtaſche hwoje palaze hwođomnie ſ palenzom ſalecž a wuhaſhycž.

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Wobſcherná roſprawa wo poſhedenju ſerbſkeje předářſkeje konferenzy móže ſo dla pobrachowanja měſtua hafle ſa thdžen wocžiſhczecž.

— Choleru w ſtronach Wiſly a Wódry je ſaſo troču pſchibjerała. Wſchěch hromadze je na Choleru 272 woſobow ſchorilo, ſ kotrejž je 90 wumrjelo.